



# မောင်မိနောင်

သိင်္ဂါရဋ္ဌနိဒါန်း (ပုဒ်)

၁၁၃  
၁၁၄  
၁၁၅  
၁၁၆  
၁၁၇  
၁၁၈

“အဝေးဆုံး . . .”

အနော်မာ ကမ်းမှာ တော့  
ယသော်ဓယာ လွမ်းကျန်ခဲ့မယ်။  
ပြန်လှည့်ကာအသွား မဖျက်ပါရစေနဲ့  
ကဏ္ဍက ဖွားဖက်တော်ရယ် . . .  
ချစ်တာ သိပေမယ့်  
သစ္စာရှိရာ ရှေ့လမ်းပေမို့  
မေ့စတမ်းကွယ် တာရှည်ကြည်  
ပါရမီဖြည့် ကျန်ပါကွယ် . . .  
သံသရာနယ်က ရုန်းအထွက်။

ကြာချည်လုပ်လွမ်းတုန်းမှာ ပဲ . . .  
ယာယီဇာတ် တစ်ခန်းဆုံးပြီပေါ့ . . .  
ပန်းကုံးနှယ် သစ္စာဆင်ဖို့ ခရီးသွားမှာ မို့  
စည်းခြားကျန် မျှော် . . .မျှော် . . .ကာနဲ့

ယသော်ဓယာ တစ်သက်လွမ်းစေမယ့်

အနော်မာ တစ်ဖက်ကမ်းကို

(ကဏ္ဍကရယ်...)လွမ်းတော့ သွက်သွက်...။

\*

ခါထုတ်၍ သာ ရစတမ်းဆိုလျှင်...

ရင်မှ ဝေဒနာကို ခါထုတ်ပစ်လိုက်ချင်၏။

ဖြူတစ်ကောင် ခါထုတ်လိုက်သည့် ဆူးများ ပမာ

ကိုယ့်ဝေဒနာက တစ်ပါးသူကို

အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ တော့ မလိုလားမိပြန်။

အန်ထုတ်လိုက်မှ ပေါ့ပါးသွားမည် ဆိုပါက၊

ရင်ထဲမှ ခံစားမှုတို့ ကို အန်ထုတ်၍ ရချင်ပြန်သည် ။

ဇီဝဇိဗ္ဗိ ငှက်တစ်ကောင်အန်ထုတ်လိုက်သည့်

ပစ္စည်းနှယ်သာ တန်ဖိုးရှိနေစေချင်တာလည်း

အမှန်ပင်။

\*

လမ်းကိုချိုးကွေ့လိုက်ပြီး မြို့နယ်တရားရုံးရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်သည် ။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီးမှ မဆင်းသေးဘဲနှင့် သူ့မျက်နှာကို မြန်ဒီကြည့်လိုက်၏။ မြန်ဒီ၏ မျက်ဝန်းမှ စကားတို့ ကို သူသိနေရင်း အကြည့်လွှဲကာ ကားရှေ့တူရူသို့ပို့သည် ။

“ဘာလဲ ညီ၊ မဆင်းဘူးလား”

မြနဒီသည် လိုမေးမည်ကို သူကြိုတင်ခန့်မှန်းပြီးသား။ သက်ပြင်းကို ချလျက် မြနဒီ၏ မျက်နှာဆီကို အကြည့်ရောက်သည် ။ သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ မြနဒီ၏ မျက်ဝန်းတွေနှင့် အကြည့်ဆုံ၏။

“ညီ မဆင်းချင်ဘူး နဒီ”

သူ့အသံက အားပျော့တိုးလျနေမည်ထင်သည် ။ ကားစီယာရင်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုတင်ရင်း ကိုယ့်ကိုဖြေလျှော့ချလိုက်မိ၏။

“ညီသိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလားဟင်”

လေကိုတစ်ဝှေ့လိုက်မိပြန်သည် ။ သူမြနဒီကိုဘာမှ ပြန်မဖြေမိ။ ကိုကိုကို ဒီနေ့စီရင်ချက်ချတော့မည်ဆိုတာ သိထားပြီပဲ။ အပြစ်မှ လွတ်စရာလမ်းမမြင်။ အနည်းဆုံး ထောင်သုံးနှစ်ကျမှာ သေချာနေတာ သူ့အသိ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုထောင်ကျတော့မည်ဆိုသည့် အသိစိတ်က သူ့နှလုံးသားကို နှိပ်စက်ခဲ့သည် မှာ အမှန်ပင်။ ကိုကိုအတွက် သူယူကျုံးမရဖြစ်ရတာ ဘာသာအသိဆုံး။ တစ်သက်လုံးမေ့လို့ ရနိုင်စရာ မရှိတော့သည့် အဖြစ်။ စင်စစ် ကိုကို ထောင်ကျနိုင်ဖို့ အတွက် သူက သက်သေတစ်ဦး အဖြစ် အစစ်ခံခဲ့ရသေးသည် လေ။ အခြားသက်သေအထောက်အထား၊ အမှုသွားအမှုလာအရ ကိုကိုပြစ်မှုဒဏ်ခံရဖို့ အသေ အချာဟု မြနဒီ၏ ရှေ့နေက ပြောခဲ့သည် ပဲ။

“ခဏဆင်းပါဦး ညီရယ်၊ အချုပ်ကားကလဲ အခုချိန်ဆိုလာမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ညီ ဖေဖေတို့ ကလဲ အချုပ်ကားရောက်ပြီးမှ လာတတ်တာပဲ”

အပြင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ တရားရုံးဝန်းကျင်မှာ လူရှု

င်းနေသေးတာ သူတွေ့သည်။ ။ ရုံးချိန်မရောက်သေးသဖြင့် စည်စည်ကားကားသွားသွားလာလာ မရှိသေး။ အောက်ထပ်ရုံးခန်းပင် တံခါးဖွင့်နေဆဲရှိသေး၏။ ရုံးအောက်ထပ်ဆက်လျက်မှာ ဖွင့်ထားသည့် လွှက်ရည်ဆိုငံမှာ မူ နှစ်ဝိုင်းသုံးဝိုင်းလူရှိနေပြီ။

“လာပါညီရာ၊ နဒီတစ်ယောက်တည်း ကြောင်နေမှာ စိုးလို့၊ တစ်ခုခုလိုက်သောက်၊ ခဏနေမှ ပြန် ဟုတ်လား...”

“ဆင်း...ဆင်း၊ ညီခဏထိုင်ပေးမယ်”

လေပူကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်းသူပြောသည် ။ လွှက်ရည်ဆိုငံမှာ ယောက်ျားတွေချည်းမို့ မြနဒီတစ်ဦးတည်းထိုင်နေရာမှာ သူစိုးရိမ်ရင်းပြောသည် ။ သူ့စကားကြောင့် မြနဒီမျက်နှာရွှင်ပျသွားတာတွေ့၏။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မြနဒီဆင်းသည် ။ ကားတံခါးတွေကို အော်တိုခလုတ်နှိပ်၍ ပိတ်လိုက်ရင်း ကားပေါ်မှ သူဆင်းလိုက်၏။

“နဒီကို ညီစိတ်နာနေလား”

ကားခေါင်းကိုကွေ့ပြီး အနားရောက်လာသည့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မြနဒီမေးသည် ။ ခေါင်းကိုညင်သာစွာ သူယမ်းခါပြလိုက်၏။

“မြနဒီဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ သူများ မိသားစုညီအစ်ကိုတွေကြားမှာ ဝင်ပြီး ခလောက်ဆန်လိုက်တာ မိသားစုအားလုံး ပြိုကွဲသွားပြီးအစ်ကိုလုပ်တဲ့ လူက ထောင်ကျတော့မှာ တဲ့ ... အဲဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေတာ ညီလဲအသိပဲဟာ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကဘာမှ သေချာမသိဘဲ ပြောတာပြောပါစေပေါ့ နဒီရာ...”

တရားရုံး အဝင်ပေါက်ဆီဦးတည်လျှောက်သည် ။

“ပတ်ဝန်းကျင်စကားတွေကြောင့် နဒီကို ညီစိတ်ကုန်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ”

မကြည့်ဘဲပြောလိုက်သည့် စကား။

“ညီ နဒီစိတ်ကို သိနေတာပဲ၊ မှန်တာကို မလျှော့ဘဲ လုပ်ကိုလုပ်ရမှ ကျေနပ်တာ၊ အခုကိစ္စမှာ ဒီလောက်ကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ညီ မတွေး ခဲ့မိတာလဲ ညီအမှားပဲ၊ ညီက နဒီကို အမှုမဖွင့်ဖို့ ဇွတ်ပြောသင့် တားသင့် တာ”

“ညီက အမှုမဖွင့်ဖို့ နဒီကိုတားသေးတာပဲ”

မျက်နှာဆီအကြည့်ဝေရင်း ဆိုသည် ။ အုတ်လှေကားတစ်ထစ်စီကို ကျော်လျက် သမံတလင်းခင်းထားသည့် ရုံးအဆောက်အအုံ အောက်ထပ် ကိုဝင်သည် ။

“အဲဒီတုန်းက ညီအတင်းအကျပ်မတားမိဘူး”

“ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သိတယ်ညီ၊ ညီအဲဒီလိုတားရင်လဲ နဒီနဲ့ ညီကွဲရင် သာကွဲသွားကြမယ်၊ နဒီနားထောင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး ”

ရုံးအောက်ထပ် လွှက်ရည်ဆိုင်ဆီ ဦးတည်လှမ်းရင်မြနဒီပြောလိုက် သည် ။

မြနဒီမျက်နှာဆီသို့ ဖျက်ခနဲကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

“အမှန်တရားတစ်ခုအတွက်တော့ ဘာကိုပဲစွန့်လွှတ်ရ စွန့်လွှတ်ရ န ဒီစွန့်လွှတ်ရဲတယ် ညီ၊ အပြစ်တစ်ခုခုလုပ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် အပြ ခ်တစ်ခုနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ဒဏ်ကိုတော့ သူခံရမှ နဒီကျေနပ် နိုင်မယ်၊ ခွင့် လွှတ်နိုင်စိတ် မမွေးနိုင်ဘူး ညီထင်ရင်လဲနဒီခံဖို့ အသင့်ပဲ”

လွှက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ ရောက် လာပြီးတံခါးပေါက်နားမှ ခုံမှာ ဝင်မ  
ထိုင်ခင် မြနဒီက သူ့စကားကိုအဆုံးသတ်သည်။ ။

“ထားပါတော့ နဒီရာ၊ ပြီးတာတွေလဲပြီးပြီပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီကျ  
တော့ ကိုကိုကိုသံယောဇဉ် ဘယ်ပြတ်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေတို့ မေမေ  
တို့ မျက်နှာကို ညီမကြည့်ရဲဘူး၊ သက်သေလာထွက်တဲ့ နေ့က ဖေဖေတို့  
မေမေတို့ ညီကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်ဟာညီကို အရမ်းနာကြည်းမုန်းတီးနေ  
တဲ့ အကြည့်မျိုးဆိုတာ ညီသိတယ်၊ ကိုကိုကတော့ ညီကို အစိမ်းလိုက်ဝါး  
စားချင်နေသလိုပဲ”

မြနဒီက နက်(စ်)ကော်ဖီခါးခါးနှစ်ခွက်ဟု မှာ သည် ။ ပြီးတော့၊ စား  
ပွဲပေါ်က ရေနွေးကြမ်းကရားကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး အကြမ်းပန်းကန်  
ထဲမှာ ထည့်ရင်း...

“ညီကို သူတို့ ဒီလောက်မုန်းသွားတာ နဒီကြောင့် လို့ တွေးပြီး စိတ်  
တော့မကောင်းပါဘူး ညီ၊ ညီကို အမွေပြတ်ကြော်ငြာထည့်တာ ဖတ်ရတု  
န်းကလဲ နဒီတော်တော်လေးခံစားလိုက်ရတယ်၊ နဒီကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရ  
တာပါလားလို့ လေ...”

သူ မြနဒီကိုဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ မြနဒီထည့်ပေးထားသည့် ရေနွေးကြ  
မ်းပန်းကန်ကိုကောက်ယူပြီး မော့သောက်လိုက်မိသည်။ ။

“ကော်ဖီမြန်မြန်သောက်ပြီး ညီ ပြန်ပါရစေတော့ နဒီ၊  
တော်တော်ကြာ အချုပ်ကားရောက်လာတော့မှာ ၊ အချုပ်ကားပေါ်က လ  
က်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ ဆင်းလာတဲ့ ကိုကိုကိုလဲ ညီမကြည့်ရက်ဘူး၊ ကိုကို  
ဘေးနားကငိုတော့မလိုနဲ့ ကပ်လိုက်လာမယ့် မေမေတို့ မျက်နှာကိုလဲ ညီ  
မကြည့်ဝံ့တာ အမှန်ပဲနဒီ”

ကော်ဖီခွက် ရှေ့ရောက်လာတော့ သူမြနဒီကို ကြည့်ရင်းပြောလိုက်

သည် ။

“အဓမ္မဝါဒဟာ အမြဲရှုံးနိမ့်တတ်တယ်၊ အင်အားနဲ့ အနိုင်ယူကျင့်မှုဟာ ရေရှည်မအောင်မြင်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အသိကိုညှို့ကိုကိုထောင်ကလွတ်လာရင် သိသွားမယ်ထင်ပါတယ် ညီ၊ အဲဒီအသိသူ့ရင်ထဲရောက်လာရင် သူ့ကိုထောင်ကျအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ မြန်ဒီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူကျေးဇူးတင်ချင်တင်နေမှာ ပါ”

ခနဲ ပြုံးနှင့် ပြောလိုက်သည့် စကား။

ကော်ဖီခွက်ထဲမှ ဇွန်းကိုယူပြီး သူမွှေးနေလိုက်သည် ။

သည် နေ့ကိုကိုကို စီရင်ချက်ချတော့မည့် နေ့ပါလားဟု သတိထားမိရင်း ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူဝေနေမိသည် မှာ တော့ အမှန်ပင်။

★



အပိုင်း(၁)

(၁)

ခြံထဲကို ဂျစ်ကားထိုးဝင်လာသည် နှင့် ကိုကိုတို့ ကားမှန်း သူသိလိုက်သည် ။ အော်သံဟစ်သံဆူညံပြီး ကားကဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ်၏။ သင်္ကြန်အတက်ညနေမိုး ကိုကိုတို့ အစွမ်းကုန်ပျော်မြူးလာကြပြီဟု သူသိလိုက်သည် ။ အိမ်ပြတင်းမှ ရပ်ကြည့်နေရာက အိမ်အောက်ထပ်ကို သူဆင်းလာခဲ့သည် ။ ဘုရားခန်းမှ မေမေဘုရားဝတ်ပြုနေတာသတိရရင်း ကိုကိုတို့ ကြောင့် အာရုံပျက်သွားမလား သူတွေ့ပူ မိ၏။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရင်း ဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည် ။ သူတံခါးဖွင့်တာ လှမ်းမြင်တော့ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက တံခါးဖွင့်ဖို့ မလာတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်သွားတာ သူတွေ့၏။ ကိုကိုနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် နောက်ပြောင်နေကြဆဲ။ သံတံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး သူထွက်လာတာကိုမြင်တော့ သူ့ဆီကိုအာရုံရောက်ပြောင်းသွားဟန်တူသည် ။

“ ညီညီဘယ်မှ မလည်ဘူးလား”

“ညီညီဇော်မင်း တရားထိုင်နေတာလား”

“ဒီသင်္ကြန် ဘုန်းကြီးမဝတ်ဘူးလား ညီညီဇော်”

ကိုကို၏ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သူ့ကိုလှမ်း နောက်ရင်း နှုတ်ဆက်သည် ။ သင်္ကြန်တစ်တွင်းလုံး သူဘယ်မှ မလည်

တာ ကိုကိုပြောပြလို့ သူတို့ သိနေကြဟန်တူသည်။ ။

“ဘယ်မှ မလည်ဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

ဟု သူကပြောရင်းပြန်ပြီးပြနေလိုက်သည်။ ။

“ဘီယာလေး ဘာလေးချမလား၊ ပါသေးတယ်ကွ”

“တော်ပါပြီ”

ဘီယာဘူး မြှောက်ပြပြီး လှမ်းအော်သော ကိုကိုသူငယ်ချင်းကို သူကပြီး၍ ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ ။

“ဒီကောင်က မေမေတို့ နဲ့ အတူ ဥပုဒ်စောင့်ထားလား မသိဘူးကွ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ သီလကျိုးနေပါဦးမယ်”

ကိုကိုဝင်နောက်ရင်း ကားဆီမှ ခွာပြီး သူ့ဘေးရောက်လာသည်။ ။ ရေစိုရွဲနေသည့် ဂျာကင်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာကိုကိုက သူ့ကိုလှမ်းပေးလိုက်၏။

“ပြန်မယ် အောင်မျိုးဇော်၊ မနက်ဖြန်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံမယ်”

“ပြန်မယ် အောင်မျိုးဇော်”

ကိုကိုကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကားထွက်သွားတော့ ကိုကိုကသူပခုံးကို လှမ်းဖက်သည်။ ။

“ကိုကို သိပ်မူးနေလား”

“ရတယ် ညီ၊ အရမ်းတော့မမူးပါဘူး၊ ဘီယာနည်းနည်းများ သွားတယ်”

လျှာလေးအာလေးပြောရင်း ကိုကိုအိမ်ထဲသို့ဝင်ရန် သူပခုံးကို ဖက်ပြီးလျှောက်သည်။ ။ ခြေလှမ်းတွေက မမှန်ချင်တော့။ ဘီယာရှိန်က

တော်တော်လေး များ လာပြီထင်သည်။ ။

“အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်ညီ၊ ကိုကိုအခန်းထိ တွဲပို့ပေးပါဦး”

အပေါ်ထပ် လှေကားဆီသွားပြီးမှ သူကသတိရပြီး ရပ်သည်။ ။

“ခဏနေဦးကိုကို၊ တစ်ကိုယ်လုံးရေတွေစိုနေတယ်၊ ညီအဝတ်လဲပေးမယ်၊ ရေစိုကြီးနဲ့ ကိုကိုဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

ပြောရင်း အောက်ထပ်ဆက်တီရှိရာ ခေါ်သွားသည်။ ။

“ဒီမှာ ခဏထိုင်ကိုကို”

ဆက်တီတစ်လုံးပေါ်မှာ ကိုကိုကိုတွဲရင်း နေရာချပေးလိုက်၏။ ကိုကိုကို ကြည့်လိုက်တော့မှ မျက်လုံးတွေ မဖွင့်နိုင်တော့။ ကိုကိုကို ထားခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်ကို သူခပ်သွက်သွက်တက်ပြေးသည်။ ။ ပြီးတော့ သူ့အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ကိုကိုအခန်းထဲကိုဝင်ကာ အဝတ်အစားတွေကို ယူသည်။ ။ ပြီးမှ အောက်ထပ်ကိုပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

“သမီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ကိုညီ”

အိမ်ဖော်မလေးက ထွက်လာရင်းမေးသည်။ ။

“ရတယ်... ရတယ်၊ ငါ့ကိုကိုကို အဝတ်အစားလဲပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးမှ ဒီရေစိုနေတဲ့ အဝတ်တွေကို နင်သိမ်းပြီး လျှော်လိုက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အိမ်ဖော်မလေး မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်သွားတော့ အဝတ်အစားလဲပေးရန် ကိုကိုကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကိုကိုလူမှန်းမသိတော့။

သူသာလျှောက်လည်နေလို့ အိမ်မှာ မရှိခဲ့လျှင် ကိုကိုသည် အတိုင်းအ

ဝတ်အစားရေစိုနှင့် အိပ်ပျော်သွားမည်လား တွေးသည်။ အမေကလည်း ဘုရားခန်းထဲမှာ မို့ သိမည်မဟုတ်။ အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းကို တန်းတက် သွားလျှင် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကလည်း ကိုကိုအခန်းထဲဝင်ရဲမည်မဟုတ်သဖြင့် အဝတ်အစားအစိုတွေနှင့် ဆိုတာမသိနိုင်။ ကိုကိုတော့ ဒုက္ခကောင်းကောင်း ရောက်တော့မည်ဟု တွေးနေမိသေးသည်။

ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်မနင်းမရင်း အဝတ်အစားတွေလဲပေး နေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ မေမေဆင်းလာသည့် ခြေသံကိုကြားရသည်။

“ညီ နင့်ကိုကို မူးနေပြီမဟုတ်လား”

သူ မေမေဆီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ တီရှပ်တစ်ထည်ကို ကိုကိုခေါင်းမှ စွပ်ချပေးနေလိုက်သည်။

“သားကြီးကအမြဲ အလွန်အကျွံချည်းပဲ၊ သူများ တွေလို တော်ရုံတန်ရုံ မဟုတ်ဘူး ၊ အစွန်းထွက်လွန်းအားကြီးတယ်။ သောက်ရင်လဲ အလဲအကွဲ၊ ပျော်ရရုံ ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘူး၊ သူ့အကျင့်ကိုယ်က ဘယ်ဟာဖြစ်ဖြစ် အလွန်အကျွံချည်းပဲ”

မေမေက တဖျစ်တောက်တောက်လုပ်ရင်း အနားရောက်လာသည်။

“သိပ်မူးတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ မေမေ၊ ကိုကိုက ညှီကိုဒုက္ခပေးချင်လို့ မူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ၊ ညှီကိုဆို ဒုက္ခပေးနေကျ”

မေမေစိတ်ပူမှာ စိုး၍ စကားကိုဖျော့ကာ သူကဖြေပြီးပြောသည်။ မေမေကတော့ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ဆီထွက်သွားတော့၏။ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ကိုကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်နှင့် သူ့ဆွဲထူမလိုက်သည်။



(၂)

“ညွှီကိုပဲခိုင်းတာ ပိုစိတ်ချရမယ်ထင်တယ် ဖေဖေ၊ ညွှီက လိုက်လျော ညွှီထွေ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင်လဲ ဆက်ဆံနိုင်တာပဲ၊ သားက မထင်ရင် မထင်သလို...”

မနက်အစောကြီး ဘုရားတက်နေကျ မေမေ့ကိုဘုရားပို့ပြီး ဘုရားမှ အပြန် ထမင်းစားခန်းဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသည့် ကိုကိုအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်ပြီးအိမ်ထဲသို့ သူတို့ ဝင်လာတာကို သိချင်မှ သိမည်။ ဒါမှ မဟုတ်သိလို့ ပဲသူကြားအောင်တမင်ပြောလေသလားမသိ။ တာဝန်တစ်ခုခုကို ဖေဖေပေးတိုင်း ကိုကိုက သူ့အပေါ်သာလွှဲချတတ်တာ သူ့အသိဆုံး။ အခုလည်း ဖေဖေက ကိုကိုကိုတစ်ခုခုခိုင်းနေပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်၏။

“မောင်မျိုးမင်းက အကြီးဖြစ်နေပြီ၊ အကြီးလိုမနေဘူး၊ တကယ်ဆို မင်းကအငယ်ကိုညှာရမှာ ၊ တစ်ခုခုဆို ညွှီကိုပဲ မင်းခိုင်းချင်တယ်၊ အခုသူ့မှာ ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေ၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ချာချာလည်နေတာ”

“အဲဒါတွေကို ဖေဖေနဲ့ တွဲပြီး ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ် ဖေဖေ၊ နယ်ကိုတော့ ညွှီကိုလွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် မသွားပါရစေနဲ့ ”

ကိုကိုစကားအဆုံးသူတို့ သားအဖ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာသည် ။

“ဘာလဲအဖေကြီး ညကပြောတဲ့ ဆန်စက်ကိစ္စပြောနေတာလား”

ဟု မေးရင်း မေမေကဖေဖေဘေးမှ ဝင်ထိုင်သည် ။

“အေးလေ အဲဒါပြောနေတာ မင်းသားကြီးက သူမသွားချင်ဘူးတဲ့ ၊ ညှီကိုပဲလွှတ်ပါတဲ့ ”

မေမေက ကိုကိုကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...

“မင်းကလဲ ဘာမှ ဖိဖိစီးစီးလုပ်ချင်တာ မရှိဘူး၊ သားငယ်ကိုချည်းခိုင်းဖို့ တွေးနေတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ အခုကိစ္စက ညီနဲ့ မှ အဆင်ပြေမှာ မို့ပါ၊ ညီက မသွားချင်ဘူးဆိုရင် သားသွားမယ်၊ ကဲ... ညီသဘောကိုမေး”

သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ကိုကိုကပြောသည် ။

“သားငယ်က ဘယ်တုန်းက ဘာအလုပ်မဆိုငြင်းဖူးလို့ လဲကွ၊ မငြင်းမှန်းသိတိုင်း မင်းပြောပြန်ပြီ”

ဖေဖေက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ပြောမနေပါနဲ့ တော့ ဖေဖေရာ၊ ကိုကိုက ရန်ကုန်ကနေ ဘယ်မှ ခွာချင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ညီပဲသွားပါမယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ဖေဖေပြောပြဖူးတဲ့ ဆန်စက်ကိစ္စမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သိပ်မကြာပါဘူးကွာ၊ တစ်နှစ်မပြည့်ခင် ပြန်လာလို့ ရမှာ ပါ၊ ဟိုမှာ နည်းနည်း အခြေကျရင် ပြန်လာတာပေါ့”

“ရတယ်ဖေဖေ၊ သားဟိုမှာ လိုသလောက်နေနိုင်ပါတယ်”

“သားကြီးက ဒီအလုပ်တွေကိုတော့ ဖေဖေနဲ့ ကူရမှာ နော်၊ အရင်လို အပျော်အပါး၊ သက်သက်ချည်းလိုက်နေလို့ တော့ မရဘူး”

မေမေက ကိုကိုကိုကြည့်ရင်းလှမ်းပြောသည်။ ။

“သားလုပ်မှာ ပါမေမေ၊ ညနေတော့ လွှက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပေါ့”

“ညနေလွှက်ရည်ဆိုင်က အရေးမကြီးဘူး၊ ညကို နိုက်ကလပ်တွေ ဘာတွေမှာ ညဉ့်နက်လို့ တော့မရဘူး၊ မနက်အလုပ်နဲ့ ဆိုတော့”

ဖေဖေက ကိုကိုအကြောင်းသိမို့ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“စနေညလောက်ပေါ့ဖေဖေရာ ဟုတ်ဘူးလား”

“တွေ့လား မင်းသားအခုကတည်းက သူ့အပျော်အပါးကိစ္စလျှော့ဖို့ စိတ်ကူးတာ မဟုတ်ဘူး ”

ရယ်ကျဲကျဲပြောလိုက်သည့် ကိုကိုစကားအဆုံးမှာ ဖေဖေက မေမေ့ကို ပြောလိုက်၏။

“မောင်ဘဦးဆီက စာလာလို့ လား”

မေမေကမေးသည် ၊ ဦးလေးဦးဘဦးက ဖေဖေ့ညီအရင်း၊ ဖေဖေတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းတော့ နယ်မှာ ဆန်စက်တွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ၊ လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးထဲမှာ သာ နစ်နေသူပင်။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်ဘဦးဆီက စာလာတယ်၊ ဆန်စက်တစ်ခုလောက်ထပ်လုပ်ဖို့ ပြောထားတာ၊ သူတစ်ယောက်တည်းတော့ နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ ငွေနဲ့ လွှတ်လိုက်ပါတဲ့ ၊ အခြေတကျဖြစ်ပြီဆိုမှ ပြန်ခေါ်ပေါ့တဲ့ ပြန်ရောင်းမယ့်သူနဲ့ ဈေးတွေဘာတွေပြောပြီးသားတဲ့ ”



ဖေဖေကသူမိရိုးဖလာ ဆန်စက်လုပ်ငန်းကို စိတ်မကုန်။  
ရန်ကုန်ပြောင်းလာတဲ့ ဦးလေးဘဦးကို လွှဲခဲ့ရသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ဆန်  
စက် ထပ်ပြီးလုပ်ဖို့ စိတ်ထဲမှာ ရှိနေသည် ပဲ။

“ကောင်းပါတယ်၊ ညှီကိုပဲ လွှတ်တာပိုစိတ်ချရပါတယ်၊ သွားမယ် မ  
ဟုတ်လား သားငယ်”

မေမေက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်းမေးသည် ။

“သား သွားပါမယ် မေမေ”

ဟု သူပြန်ပြောလိုက်၏။ ကိုကိုမျက်နှာကိုလှမ်းအကြည့်မှာ ကျေကျေ  
နပ်နပ်ပြီးပြလိုက်တာတွေ့သည် ။

သူက မေမေအတွက် ကော်ဖီပန်းကန်ထဲသို့ ကော်ဖီထည့်ပေးနေလို  
က်၏။

\*

(၃)

အဝေးက လှမ်းကြည့်လိုက်ကတည်းက မောင်မောင်၏ စပ်ဖြီးဖြီးမျက်နှာကို အောင်မျိုးဇော်လှမ်းမြင်ရသည်။ ။ ရှေ့တူရှုမှ သူလာတာကို မမြင်ဘဲ သန်းအောင်နှင့် ကျော်ကျော်ကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောနေ၏။

“မောင်မောင် ပြော...ပြော၊ မင်းချည်းပဲပြော”

အနားရောက်ပြီး သူ့ဆီကအသံကိုကြားမှ မောင်မောင်က သူ့ကိုမော့ကြည့်သည် ။ သန်းအောင်နှင့် ကျော်ကျော်ကလည်း လည်ပြန်ကြည့်၏။

“မင်းဘယ်ပျောက်နေတာလဲ မောင်မျိုး”

အောင်မျိုးဇော်ကို ကျော်ကျော်ကကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။ ခုံတစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ ထိုင်ရင်းမှ...

“အရင်လို တစ်နေ့ကုန်မအားတော့ဘူးကွ၊ ညီမရှိတော့ ဖေဖေအလုပ်တွေ ငါကူလုပ်ပေးနေရတယ်”

ဟု အောင်မျိုးဇော်က ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့ အနားရောက်လာသည့် စားပွဲထိုးကလေးကို လွှက်ရည်မှာ သည်။

“ညီညီဇော် ဘယ်ကိုသွားလို့လဲ”

“နယ်ကို...”

ကျော်ကျော်သူကို သူပြန်ဖြေရင်း ရေနွေးကရားကို လှမ်းယူသည်။ ။

“အလည်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ မဟုတ်ဘူး မောင်မောင်ရ. . . ၊ နယ်မှာ ဆန်စက်တစ်လုံးတည်ဖို့ ဖေဖေလွတ်လိုက်တာ၊ ကြာမယ် ငါ့ကိုလွှတ်တာ ငါ့မသွားချင်လို့ ညှိကို သွားခိုင်းရတာကွ၊ ငါက နယ်မသွားချင်တဲ့ လူဆိုတော့ ရန်ကုန်က အရင် ညီလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေ ဝင်လုပ်ပေးနေရတာပေါ့’

စကားဆုံးတော့ ငဲ့ထားပြီးရေနွေးကြမ်းကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ။ စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသည့် လွှက်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူကာ ရှေ့မှာ ချသည်။ ။

“ဒါတော့ လုပ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းကအကြီးဖြစ်ပြီး ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်လုပ်နေတာ၊ ညီညီဇော်ကတော့ တကယ့်စီးပွားရေးသမားကြီးကျနေတာပဲ၊ တစ်နေကုန်အလုပ်ထဲမှာ နစ်လို့ ”

ဆေးလိပ်ကိုဖွာပြီး သန်းအောင်က ပြောလိုက်သည်။ ။ သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လွှက်ရည်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်၏။

“စောစောက စကားဆက်ပါဦး မောင်မောင်၊ အဲဒါနဲ့ ထွန်းနိုင်က ထပ်မကြိုးစားတော့ဘူးလား”

ကျော်ကျော်က ဆေးလိပ်မီးညှိရန် မီးခြစ်ကို ကောက်ယူရင်း မောင်မောင်ကို မေးသည်။ ။

“ဟာ. . . ဘယ်မကြိုးစားဘဲ နေမလဲ၊ ထွန်းနိုင်က မေသူကို အရမ်းချစ်တဲ့ ဟာ”

“နေပါဦး မောင်မောင်၊ အခုသူတို့ က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီကောင်တွေ ပြတ်သွားကြပြီလေ၊ မင်း မသိဘူးလား မောင်မျိုး”

ကျော်ကျော်အမေးကို သူခေါင်းယမ်းပြီးဖြေသည် ။ တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းက တတွဲတွဲနှင့် မခွဲနိုင်မခွာရက် နေခဲ့ကြသူတွေ။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာပါလိမ့်ဟု သူတွေ့သည် ။

“မေသူက လွယ်လွယ်ကူကူ မေ့လိုက်ပါတော့၊ သူအိမ်က ပေးစားတဲ့ သူကို ယူတော့မယ်ပြောတာ၊ ပထမနောက်နေတယ်ထင်တာတဲ့ ၊ နောက် အတည်ပြောမှန်းသိတော့ အိမ်ကဖွတ်ပေးစားရင်လဲ ခိုးပြေးကြမယ် ပေါ့ကွာ၊ သူကြိုပြီး ငွေစုထားတာ၊ စီစဉ်ထားတာတွေ ထွန်းနိုင်က မေသူ့ ကိုပြောပြတာပေါ့”

“ထွန်းနိုင်က သူ့အစီအစဉ်နဲ့ ကျိတ်လုပ်ထားတာပေါ့”

ကျော်ကျော်ဝင်ပြောသည် ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က သူ့စိတ်ကူးနဲ့ သူစီစဉ်ထားတာပေါ့ကွာ၊ မေသူ့အိမ်က သဘောမတူရင် အတူနေဖို့ ဆိုပြီးကြိုစီစဉ်ထားတာ”

“ပြောပါဦး၊ မေသူက မလိုက်ဘူးလား”

“မလိုက်ရုံတင် မဟုတ်ဘူး ၊ မောင်မျိုးရေ . . .ထွန်းနိုင်ကို မချစ်တော့ လို့ သူ့စိတ်နဲ့ သူ ဆုံးဖြတ်တာတဲ့ ၊ အိမ်ကပေးစားတဲ့ လူကို ယူဖို့ လဲ သူ ကိုအိမ်ကအတင်းစီစဉ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူကယူသင့်တယ်ထင်လို့ သူ ဘာသာဆုံးဖြတ်တာတဲ့ ”

“သေရောကွာ . . .”

“အဲဒီလိုပဲ ပြောလား”

“အေးပေါ့ကွ၊ အဲဒီမှာ တင် ထွန်းနိုင်တစ်ယောက် အသည်းကွဲရတော့

တာပဲ”

စကားကိုဖြတ်ပြီး မောင်မောင်က ဆေးလိပ်ကိုဖွာသည်။ ။

“ဒီကောင်အခု မိန်းမတွေကို စိတ်နာနေတာပေါ့”

“အူကြောင်ကြောင်ကိုဖြစ်နေတာ ကျော်ကျော်”

မောင်မောင်က ကျော်ကျော်ကို လှမ်းပြောသည်။ ။

လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ပြန်မရင်း...

“မရဘူးဟေ့...ငါ ဆိုရင်တော့ ထွန်းနိုင်လို လျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး  
၊ မရရတဲ့ နည်းနဲ့ ယူပစ်မယ်၊ ဒါ သက်သက်ကျောသွားတာပဲ”

အောင်မျိုးဇော်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ကိုယ့်ကို မချစ်တော့ပါဘူး၊ မေ့လိုက်ပါတော့ ဆိုနေမှ ဘယ်လိုယူလို့  
ရတော့မှာ လဲ မောင်မျိုးရ”

“ကျော်ကျော်ရာ...လောကမှာ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတဲ့ နည်း  
တွေ အများကြီးပါ၊ တရားသဖြင့် ရနိုင်ရင်ရ၊ မရနိုင်ရင်တော့ တရားတဲ့  
နည်းပဲဖြစ်ဖြစ် အဓမ္မနည်းပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးရမှာ ပဲ၊ ရဖို့ တစ်ခု တည်းပဲ လို  
ရင်း...ဟေ့ကောင်”

“တော်...တော် မောင်မျိုးနဲ့ မဆွေးနွေးနဲ့ ကျော်ကျော်၊ ဒီကောင်က  
တစ်စူးစား တစ်ဇောက်ကန်း၊ သူလုပ်ချင်ရာ အမြဲစွတ်လုပ်တတ်တဲ့  
ကောင်”

သန်းအောင်က သူ့စရိုက်ကိုသိသူ ပီပီဝင်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီအကျင့်က သူ့ကိုတစ်နေ့ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

ဟု မောင်မောင်က သူ့ကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။ ။

ဘာမှ ပြန်မပြောမိတော့ဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ရင်း  
မီးညှို့ဖွာနေလိုက်၏။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေဖေတို့ မေမေတို့ ၏ အလိုလိုက်ခြင်းခံထား  
ရကာ လိုချင်ရာအားလုံးကိုရယူနိုင်ခဲ့သော သူ့ဘဝက သူ့ကိုသည် လို စရို  
က်မျိုးဖြစ်စေတာလားဟု မီးခိုးတွေမှုတ်ထုတ်ရင်း သူတွေ ဖြစ်သေးသ  
ည် ။

ညီညီက သူ့ကိုညှာတာပြီး အရာရာအလိုပြည့်အောင် ကူညီဆောင်ရွ  
က်ပေးနေခဲ့ခြင်းကြောင့် လည်း သူ့ဘဝမှာ ပို၍ ပြည့်စုံနေစေတာဟု သူစ  
ဉ်းစားမိပြန်၏။

\*